

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ДКД-УНИОН ДОО против СРБИЈЕ

(представка број 42731/06)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

10. децембар 2013. године

Ова пресуда је правоснажна, али може бити предмет редакторских промена.

У предмету Дкд-Унион Доо против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Већа у саставу:

Paulo Pinto de Albuquerque, *председник*,
Dragoljub Popović,
Helen Keller, *судије*,

и Seçkin Egel, *вршилац дужности заменика секретара Одељења*,
после већања на затвореној седници одржаној 19. новембра 2013.
године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 42731/06) против Републике Србије коју је Суду поднело, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“) Дкд-Унион Доо (у даљем тексту: „подносилац представке“), предузеће регистровано у Србији, 12. октобра 2006. године.

2. Подносиоца представке је првобитно заступао господин М. Милојковић, а касније господин Д. Матић, адвокати из Варварина. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник господин С. Царић.

3. Представка је 11. октобра 2011. године достављена Влади.

4. Влада је ставила примедбу на разматрање представке од стране Комитета. Пошто је размотрио примедбу Владе, Суд је одбацује.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке је пословао са друштвеним предузећем, ХК „Вискоза а. д. - Целвлакно а. д.“ из Лознице (у даљем тексту: „дужник“), за које се испоставило да није извршило исплату по одређеном рачуну.

6. Подносилац представке је 5. марта 2003. године поднео захтев за извршење по том рачуну Трговинском суду у Ваљеву.

7. Трговински суд у Ваљеву је 11. марта 2003. године донео решење о извршењу, на основу ког је дужнику наложено да подносиоцу

представке исплати 2.669.582,391 динара српских динара (РСД), заједно са законском каматом почев од 21. марта 2001. године и трошковима извршног поступка.

8. Неодређеног дана ова одлука је постала правоснажна.

9. Извршни поступак је прекинут 24. новембра 2003. године, због реструктурирања дужника.

10. Извршни поступак је настављен 29. маја 2009. године.

11. Против дужника је 11. јуна 2009. године покренут стечајни поступак, а Агенција за приватизацију је именована за стечајног управника. Стечајни поступак против дужника је још у току.

12. Трговински суд у Ваљеву је 17. марта 2010. године признао да је подносилац представке разлучни поверилац.

13. Подносилац представке је 15. јануара 2013. године делимично намирен у износу од РСД 1.178.784,52².

14. Преостали део правоснажне судске одлуке од 11. марта 2003. године остао је неизвршен.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

А. Закон о извршном поступку из 2000. године (објављен у „Службеном листу Савезне Републике Југославије, бр. 28/00, 73/00 и 71/01)

15. Члан 22. овог Закона прописује да се одређени правни инструменти, као што су веродостојне исправе извршавају преко судова.

Б. Остало релевантно домаће право

16. Преостали део релевантног домаћег права изнет је у пресудама Суда у предметима *Р. Качапор и друге подносиољке представки против Србије* (бр. 2269/06, 3041/06, 3042/06, 3043/06, 3045/06 и 3046/06, 15. јануар 2008. године, ст. 57-82); *Влаховић против Србије* (број 42619/04, ст. 37-47, 16. децембар 2008. године); *Црнишанин и друге подносиољке представки против Србије* (бр. 35835/05, 43548/05, 43569/05 и 36986/06, 13. јануар 2009. године, ст. 100-104); *Предузеће ЕВТ против Србије* (бр. 3102/05, ст. 26. и 27., 21. јун 2007. године); *Марчић и други против Србије* (број 17556/05, став 29., 30.

¹ Приближно 42.000 евра (ЕУР)

² Приближно 10.500 евра

октобар 2007. године); *Адамовић против Србије* (број 41703/06, ст. 17-22, 2. октобар 2012. године) и *Маринковић против Србије* ((одлука) број 5353/11, 29. јануар 2013. године, ст. 26-29 и ст. 31-44).

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. КОНВЕНЦИЈЕ

17. Подносилац представке се жалио због пропуста Тужене државе да у потпуности изврши веродостојну исправу и односни решење о извршењу од 11. марта 2003. године донето у његову корист. Он се ослонио на члан 6. Конвенције, који, у релевантном делу, гласи како следи:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.“

A. Допуштеност

18. По мишљењу Суда, иако Влада није ставила примедбу на надлежност Суда *ratione materiae* у овом предмету, ово питање и поред тога тражи да буде разматрано (видети, *Motion Pictures Guarantors Ltd против Србије*, број 28353/06, став 26., 8. јун 2010. године).

19. Овај предмет односи се на извршење веродостојног акта. Суд је већ утврдио да се члан 6. Конвенције примењује не само на извршење судских пресуда, већ и на извршење других правних инструмената, као што су исправе јавних бележника, под условом да се такве исправе извршавају преко судова (видети *Estima Jorge против Португала*, 21. април 1998. године, *Извештаји о пресудама и одлукама 1998-II*). Он не види никакву препреку да овај приступ примени и у предметном случају (видети став 15. у горњем тексту). Представка је компатибилна *ratione materiae* са Конвенцијом.

20. Суд даље констатује да представка није очигледно неоснована у оквиру значења члана 35. став 3 (а) Конвенције. Он даље констатује да није недопуштена ни по једном другом основу. Она се према томе мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност

21. Суд констатује да спорно решење о извршењу од 11. марта 2003. године још није потпуно извршено. Суд примећује да је он често утврђивао повреде члана 6. Конвенције у предметима који постављају питања слична онима постављеним у конкретном случају (видети, међу многим другим ауторитетима, *Р. Качапор и друге подносиоце представки против Србије*, цитирана у горњем тексту, ст. 115-116). Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није изнела ниједну чињеницу ни аргумент који би га могао убедити да донесе другачији закључак у конкретном предмету. Према томе, дошло је до повреде члана 6. Конвенције.

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

22. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

А. Штета

23. На име материјалне штете, подносилац представке је тражио исплату преосталог дуга. Подносилац представке није тражио никакав одређени износ на име нематеријалне штете, већ је оставио Суду да по свом нахођењу одреди одговарајући износ.

24. Влада је захтеве сматрала неоправданим.

25. С обзиром на повреде утврђене у предметном случају и на сопствену праксу (*Р. Качапор и друге подносиоце представки против Србије*, цитирана у горњем случају, ст. 123-126, и *Црнишанин друге подносиоце представки против Србије*, цитирана у горњем тексту, ст. 139.), Суд сматра да се потраживања подносиоца представке за накнаду материјалне штете у вези са исплатом преосталог дуга, морају прихватити. Влада ће према томе исплатити подносиоцу представке износе досуђене решењем о извршењу од 11. марта 2003. године, умањене за све износе који су можда већ исплаћени с тим у вези.

26. У вези накнаде нематеријалне штете, Суд констатује да је подносилац представке пропустио да тражи одређени износ с тим у вези. Сходно томе, Суд сматра да нема разлога да му се на име тога досуди било какав износ.

Б. Трошкови

27. Подносилац представке није тражио ниједан одређен износ на име трошкова, већ је оставио Суду да по свом нахођењу одреди одговарајући износ.

28. У складу са праксом Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој је показано да су они заиста и неопходно настали и да су разумни у износу. У овом случају, подносилац представке није поднео ниједан поткрепљујући документ који доказује да је он заиста имао неке трошкове. Произилази да подносилац представке није испоштовао захтеве из Правила 60 став 2. Пословника Суда. Суд, према томе, одбацује овај захтев (Правило 60 став 3.).

В. Затезна камата

29. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* представку допуштеном;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. Конвенције;
3. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцу представке, из сопствених средстава и у року од три месеца, износе одређене решењем о извршењу од 11. марта 2003. године, умањено за износе који су можда већ исплаћени с тим у вези;
 - (б) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 10. децембра 2013. године, у складу са правилом 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Seçkin Erel
Вршилац дужности заменика секретара

Paulo Pinto de Albuquerque
Председник